

Θαυμαστά μετά τη κοίμηση του γέροντα Ιωσήφ του Ησυχαστή

/ Αφιέρωμα στον Όσιο Ιωσήφ Ησυχαστή

A

Όταν ζούσε ακόμη ο Γέροντας, τον ρώτησα, αν θα 'πρεπε να φτιάξω το εκκλησάκι και να μεγαλώσω το κελλί, και αυτός μου είπε:

-Ναί, καν' τα, σιγά-σιγά, ήρεμα και ειρηνικά.

Μία-δύο μέρες πριν κοιμηθή ο Γέροντας, πήγα ν' ανάψω τα καντηλάκια, ενώ οι άλλοι πατέρες ήσαν μαζί του.

Και τους είπε ο Γέροντας:

-Προσέξτε, πατέρες, τώρα που θα φύγω, να προσπαθήσετε να είστε αμέριμνοι όσο μπορείτε, ν' αφιερώνετε στην προσευχή και μη κάνετε πολλά πράγματα.

Αλλά εγώ έλειπα την στιγμή εκείνη. Μετά τον θάνατόν του, λοιπόν, είχα μεγάλη στενοχώρια περί του πρακτέου, διότι ο παπα-Χαράλαμπος και ο παπα-Εφραίμ ο Κατουνακιώτης μου 'λεγαν ότι ο Γέροντας πριν πεθάνη είπε: «όχι μέριμνες», ενώ

εγώ σκεπτόμουν να κτίσω, όπως μου είχε πη.

Ένα απόγευμα, πήγα πολύ στενοχωρημένος και κάθισα στο σκαμνί που καθόταν ο Γέροντας. Είχα πολλούς στενόχωρους λογισμούς περί του πρακτέου. Ξαφνικά ακούω μέσα μου μια φωνή: «Κάνε όπως σου είπα και ειρήνευε». Και αμέσως ειρήνευσα.

Το βράδυ όταν ξάπλωσα, βλέπω στον ύπνο μου ότι ο Γέροντας καθόταν στο σκαμνί του όπως πάντα. Αμέσως τότε τρέχω χαρούμενος και του λέγω:

-Γέροντα, την ευχή σου.

-Την έχεις, παιδί μου.

-Γέροντα, τι να κάνω τώρα; Εσύ είπες στους πατέρες, μην έχετε μέριμνα, αλλά σε μένα έδωσες ευλογία να μεγαλώσω το κελλί σου, να φτιάξω και το εκκλησάκι.

Τον σήκωσα από το σκαμνί τότε, και του έδειχνα το εκκλησάκι πως θα το έφτιαχνα και γυρίζει και μου λέγει:

-Χθες το απόγευμα που καθόσουν στο σκαμνί μου, μέσα στο κελλί μου, δεν σου είπα; Κάνε λοιπόν όπως σου είπα και ειρήνευε.

Αυτό που είδα ήταν μία επαλήθευσις της φωνής, που είχα ακούσει μέσα μου.

Μετά την κηδεία του Γέροντος, πήγε ο πατήρ Τιμόθεος και φύτεψε μερικά

κυπαρίσσια στον τάφο του. Το ένα απ' αυτά το φύτευσε δίπλα στο κεφάλι του και τ' άλλα γύρω από τον τάφο του. Εκείνο στο κεφάλι του σε λίγο καιρό αναπτύχθηκε υπερφυσικά! Θαύμα! Το είδαν και άλλοι πατέρες και απόρησαν και είπαν «Θαύμα, θαύμα! Πως αναπτύχθηκε έτσι;» Τόσο μεγάλο είχε γίνει.

B

Ο πατήρ Προκόπιος ήταν συνασκητής του παπα-Εφραίμ του Κατουνακιώτη και απλούς άνθρωπος. Κάποτε είχε πολύ μεγάλο πειρασμό: τον πείραξαν λογισμοί να φύγει από τον σκληρό Γέροντά του, τον παπα-Νικηφόρο.

Του λέει τότε ο παπα- Εφραίμ:

-Πήγαινε πέρα στον Γέροντα Ιωσήφ, βάλε μια μετάνοια στον τάφο του και θα λάβης παρηγοριά στους λογισμούς σου. Κατόπιν ο ίδιος ο πατήρ Προκόπιος ωμολόγησε: «Όταν έφυγα από τα Κατουνάκια, με περικύκλωσε μια ευωδία. Ήρθα στον τάφον του Γέροντος και έβαλα μετάνοια. Είπα το λογισμόν μου, προσευχήθηκα και γύρισα πάλι στη Σκήτη. Και όταν επέστρεφα, η ίδια ευωδία με περιέβαλε. Όταν ήλθα όμως στο κελλί μου, χάθηκε αυτή η ευωδία, ο πειρασμός εξαφανίσθηκε τελείως και ειρήνευσα απ' όλους τους λογισμούς».

Πηγή: Γέρων Εφραίμ Φιλοθεΐτης, Γέρων Ιωσήφ ο Ησυχαστής και Σπηλαιώτης (1897-1959).

<https://bit.ly/3h5Wb8I>